

Співець

Павло Грабовський

I

Не згадуй нам про вічну млу труни,
Не згадуй нам про мертвий сон могили;
Даль невідомості мість того розгорни,
Клич до життя, буди дрімучі сили!

Не додавай знесиленим журби,
Не добивай зневір'ям підупалих,
А розбуди на діло боротьби,
Знайди розвагу в світлих ідеалах!

Тоді тебе послухаємось ми,
Замовкнуть в серці почування лячні,
А станемо правдивими людьми
І будемо довіку тобі вдячні!

Поперед інших стяг новий неси,
Карай насильство своїм словом віщим,
Веди нас в мир і горя, і краси,
Стань проти зла, доки його не знищим.

Не згадуй же про вічну млу труни,
Не згадуй же про мертвий сон могили,
А засівай зерном добра лани,
Щоб найплідніші жнива уродили!

II

Так казала співцеві громада.
Що ж відмовить співець-бідолага?
Роздавалась не раз ота рада...
Він прямує до людського блага.

Що ж поробиш, як сили в самого
Відібрала напасниця-доля,
Як на жереб терпіння німого

Засудила без жалю неволя!

Як він змучивсь під гнітом скорботи,
Трупом пав, не дійшовши дороги...

Чи сказав хто слівце заохоти,
На годину подав допомоги?

Не судить же співця так жорстоко,
Що пісні його вкрай сумовиті,
Що сльоза туманить йому око,
Що він скрізь самотній на світі!